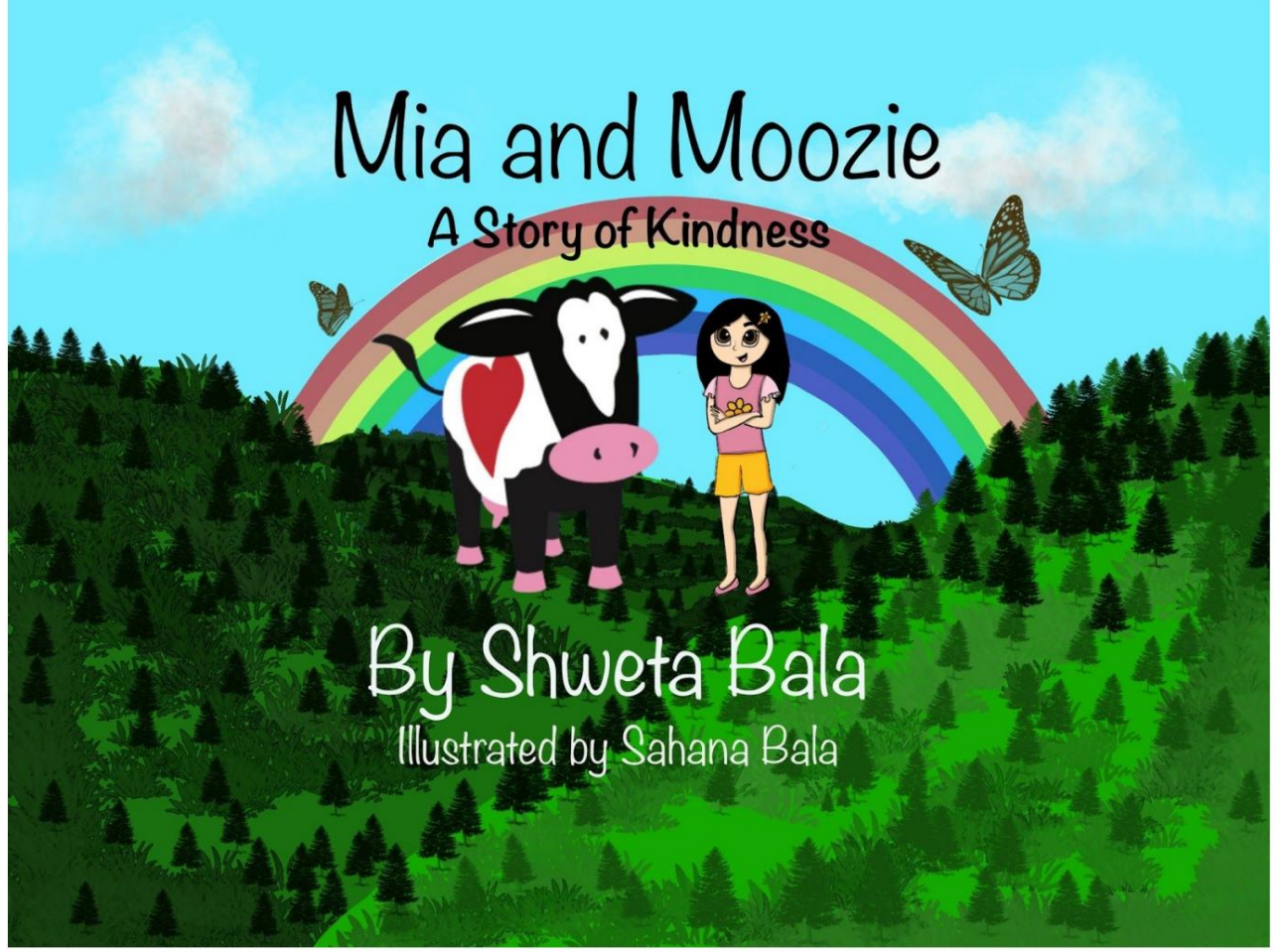

मिया आणि मूझी

दयाळूपणाची कथा

श्वेता बाला यांनी

सहाना बाला यांनी चित्रण केले आहे

एका मोठ्या गावात मिया नावाची एक मुलगी राहत होती. मियाला खेळायला, नाचायला आणि गाण्याची आवड होती. लोकांबद्दलच्या तिच्या आनंदी वृत्तीमुळे शेजारच्या सर्व लोकांना मिया आवडली. मिया लोकांना आनंदाने अभिवादन करेल आणि ते त्यांच्या चेहऱ्यावर हसून तिचे स्वागत करतील.

एके दिवशी मिया प्लॅस्टिकचा कप पाण्याचा आणि हातात चिप्सची पिशवी घेऊन उद्यानातून फिरत होती. एकदा ती पूर्ण झाल्यावर तिने ते रीसायकलिंग बिनमध्ये न टाकता जमिनीवर फेकले. मियाच्या मैत्रिणीपैकी एक एमिलीने तिची कृती पाहिली आणि तिची कचरा पाहून तिला खूप आश्चर्य वाटले.

तिने मियाजवळ जाऊन विचारले, "तू कचरा गवतावर का टाकलास?"

मियाने उत्तर दिले, "तिथे जवळपास कोणतीही कचराकुंडी नव्हती, म्हणून मी ते तिथे फेकले."

"तू अजूनही तसं करू नकोस, मिया. हे पर्यावरणासाठी वाईट आहे." एमिली यांनी सांगितले.

"ते फक्त दोन कचऱ्याचे तुकडे होते." मिया यांनी टिप्पणी केली.

"तुझ्या घरात असं करशील का? कचरा दोन तुकडे सोडू?"

याचा विचार कर मिया, मला माहित आहे तू लवकरच योग्य निर्णय घेशील."

एमिली नंतर तिच्या घरी परत जाऊ लागली आणि मिया ती काय करत आहे याचा विचार करू लागली.

त्या रात्री, मियाला तिने पाहिलेले सर्वात विचित्र स्वप्न पडले. तिच्या स्वप्नात, मियाला मूझी नावाची गाय भेटली.

मूझीने स्वतःची ओळख करून दिली, "हॅलो मिया! मी मूझी आहे. होऊ नका भीती! उद्यानात काय घडले याबद्दल मला तुमच्याशी बोलायचे आहे."

मियाने विचारले, "कचऱ्याचा छोटा तुकडा इतका मोठा चिंतेचा का आहे?"

"तुम्ही जे केले ते पर्यावरणासाठी वाईट आहे. चला माझ्यासोबत आणि आम्ही वेगवेगळ्या ठिकाणी जाऊन त्यांना कचऱ्याबद्दल कसे वाटते ते पाहतील."

मियाने होकार दिला आणि ते एका पायवाटेवरून चालू लागले.

जेव्हा ते जंगलात फिरत होते, तेव्हा मियाला एक उदास बोलणारा हंस तलावात पोहताना दिसला.

मियाने तिला विचारले, "काय आहे सुश्री स्वान?"

राजहंस उत्तरला, "ज्या तलावात मी खातो आणि पोहतो तिथे खूप कचरा आहे. कचऱ्यामुळे आपल्यापैकी बरेच जण उपाशी राहतात. लोकांनी कचरा टाकणे बंद करावे आणि पर्यावरणाला मदत करण्यास सुरुवात करावी अशी माझी इच्छा आहे.

आताच्या तुलनेत बरेच प्राणी जिवंत आणि आनंदी असतील."

गरीब हंस पाहून आणि त्याची दुःखद कहाणी ऐकून मियाला खूप वाईट वाटले.

लवकरच, मूझी आणि मिया जंगलात फिरले, जिथे पायवाट पुढे जात होती
त्यांना एक अतिशय कमकुवत झाड दिसले ज्यावर बारीक फांद्या लटकत होत्या.
मियाने झाडाला विचारले, "मिस्टर ट्री तुम्ही इतके दुःखी का आहात?"

झाडाने उत्तर दिले, "आमच्यापैकी बऱ्याच जणांनी फळांचे उत्पादन करणे बंद केले कारण सर्व कचऱ्यामुळे
आम्हाला पोषक तत्वे मिळू शकत नाहीत. आपल्यापैकी बरेच लोक आजारी आणि अशक्त होत आहेत. कचरा टाकण्याची
ही सवय कायम राहिल्यास आपण लवकरच दूर होणार आहोत. आपण माणसांसाठी खूप काही करतो. आम्ही त्यांना राष्ट्रीय
उद्याने देतो जिथे ते आश्चर्यकारक निसर्ग पाहू शकतात. आम्ही त्यांना श्वास घेण्यासाठी हवा देतो, त्यांच्या घरासाठी लाकूड
आणि प्राणी आणि पक्ष्यांसाठी जागा देतो आणि तरीही ते आम्हाला त्रास देत राहतात.

बिचाऱ्या झाडाला एवढा त्रास झालेला पाहून मियाला हृदयविकार वाटला.

झाडाला शक्य तितके शांत केल्यानंतर, मिया आणि मूझीला एक मैत्रीपूर्ण पक्षी दिसला, जो झाडाच्या फांदीवर रडत होता.

मियाने हाक मारली, "काय बात आहे पक्षी? तू का रडत आहेस?"

पक्ष्याने उत्तर दिले, "मी जमिनीवर काहीतरी दिसले तेव्हा मी अन्न शोधत होतो. मला वाटले की हे काही अन्न आहे जे मी माझ्या पिलांना खायला देऊ शकतो. तो कचरा निघाला आणि आता माझी लहान मुले आजारी आहेत. हे सर्व कचरा टाकणाऱ्या माणसांमुळे आहे. मानवाने कचरा रिसायकलिंग बिनमध्ये टाकण्याऐवजी जमिनीवर का टाकावा?"

मियाला इतका धक्का बसला होता की ती सर्व नुकसान पाहून रडू लागली. तिने आणि इतरांनी हे भयंकर वागणे चालू ठेवले तर पर्यावरणाचा न्हास होईल हे तिला जाणवले. ती लक्षातही न येता हे करत होती!

मियाने मूझीला उद्गार काढले, "मी काय चूक केली ते आता मला समजले. मी पृथ्वीला माझ्या घरासारखे वागवले पाहिजे. मला आजूबाजूला दाखवल्याबद्दल आणि मला लक्षात आणून दिल्याबद्दल मूझीचे आभार."

मूझीने उत्तर दिले, "मी काय प्रयत्न करीत आहे हे तुम्हाला समजले आहे याचा मला आनंद आहे म्हणा नेहमी दयाळू राहा आणि पर्यावरणाचे रक्षण करा!"

जेव्हा अलार्म वाजला तेव्हा मिया अधिक उजळ आणि आनंदी झाली कारण तिला पृथ्वीला एक चांगले स्थान कसे बनवायचे हे माहित होते. मियाने एक पर्यावरण क्लब सुरू केला आणि पर्यावरणाच्या रक्षणाविषयी तिचे ज्ञान शेअर केले. तिने आकाशाकडे पाहिले तेव्हा मियाने मूझीला तिच्याकडे पाहून हसताना पाहिले.

द एंड

मिया आणि मूझीच्या निर्मात्यांबद्दल:

श्वेता बाला 2020 मध्ये 10 वर्षांची होती जेव्हा तिने “मिया आणि मूझी” लिहिले आणि एका ऑनलाइन शाळेत 5वी इयत्तेची विद्यार्थिनी होती - लॉरेल स्पिंग्स स्कूल.

श्वेताची बहीण सहाना बाला, 15 वर्षांची असताना आणि सॅन जोस, कॅलिफोर्निया येथील लिनब्रुक हायस्कूलमध्ये 9वी इयत्तेची विद्यार्थिनी असताना ही कथा चित्रित केली.

मूझी आणि चिल्ड्रन्स काइंडनेस नेटवर्कसाठी त्यांची दयाळूपणे कार्ये आहेत:

कथा:

- मिया आणि मूझी
- मूझीची दयाळूपणाची जादू
- मूझीचे सकारात्मक शब्द
- मूझी आणि सर्कस

कविता:

- मूझी कविता

कोडी:

- मूझी शब्द शोध
- शब्दांची उकल करा

पोस्टर्स (कोविड साथीच्या आजाराच्या वेळी लवकर तयार केले गेले):

- मूझी म्हणते मुखवटा घाला
- मूझी हात धुवते

नेहरूग्रीन सिटीमध्ये मूझी आणि इंद्रधनुष्य

कॉलिन बारका द्वारे

सर्व हक्क राखीव

चिल्ड्रन्स काउन्डनेस नेटवर्क द्वारे प्रकाशित

www.moozie.org

नेव्हरग्रीन सिटीमध्ये मूझी आणि इंद्रधनुष्य

कॉलिन बारका यांनी

मूझी गाय तितकी दयाळू आहे. दुसरा कोणताही प्राणी तिच्यापेक्षा दयाळू नाही. एका सकाळी मेल आल्यावर ती इंद्रधनुष्याच्या वासराशी हळूवारपणे खेळली. शेतकरी टेड ते तपासण्यासाठी गेला.

"मूझी, तुझ्यासाठी काहीतरी आहे!" शेतकरी टेडने मेलबॉक्समधून कॉल केला. तिच्या नावाच्या आवाजावर, मूझी फार्मर टेडकडे धावली, कोणत्याही गोष्टीवर पाऊल न ठेवण्याची काळजी घेतली. शेतकरी टेडने तिला एक लिफाफा दिला.

आतला कागद म्हणाला,

प्रिय मूझी,

माझे नाव तालिया आहे आणि मला तुमच्या मदतीची गरज आहे! कृपया Nevergreen City मधील 154 Attle Road वर या.

प्रामाणिकपणे,

तालिया

"हम्म ... मला आश्चर्य वाटते की काय चूक आहे, मूझी म्हणाले. "तालियाला मदत करणे दयाळू ठरेल." आणि म्हणून मूझी, रेनबो आणि फार्मर टेड त्यांच्या ट्रकमधून नेव्हरग्रीन सिटीकडे निघाले.

तिघांनी शहर पाहण्याआधी, मूझीला नेव्हरग्रीन सिटीचा भयानक वास येत होता.

ते भयंकर होते! आणि मूझी हे मोठ्याने बोलणार नसताना, तिला आधीच दिसले की, तालियाने का लिहिले आहे. लवकरच ते शहरात दाखल झाले.

शहरात त्यांना अटल रोड सापडला. शेतकरी टेडने 154 क्रमांकाच्या घराचा दरवाजा ठोठावला आणि तालियाने दरवाजा उघडला. "आल्याबद्दल तुम्हा सर्वांचे आभार!" तालिया आशेने म्हणाली.

"आम्ही मदत करण्यास आनंदी आहोत, परंतु आम्ही काय करावे?" इंद्रधनुष्याला विचारले. सगळ्यांना वाटलं.

मग मूझीने कुतूहलाने कचऱ्याच्या डब्यात डोकावले. एक सफरचंद कोर वगळता ते रिकामे होते.

"बस एवढेच!" मूझी आनंदाने चिडली. [कॉलिनला चित्रात हा वाक्यांश अॅनिमेट करायला आवडेल.]

"तुला काय म्हणायचे आहे?" तालियाला विचारले.

"आम्ही कचरा उचलण्यासाठी कचरापेटी वापरू शकतो!" मूझीने उत्तर दिले.

"ती एक वाईट कल्पना असू शकते," इंद्रधनुष्य म्हणाला. "आम्हाला माहित नाही की ती सामग्री कुठे आहे."

"हम्म... आह! माझ्याकडे फक्त ट्रकमध्ये आहे!" शेतकरी टेड म्हणाला, ट्रकमधून हातमोजे आणि झडप घेणारे.

एकदा त्यांनी अॅटल रोड संपवला की टीमने जल्लोष केला! मग त्यांनी बाकीचे गाव पाहिले.

"आम्ही आता कधीही पूर्ण करणार नाही!" Talia moaned. "नाही, कसे नाही!!"

"आम्ही हार मानू नये," मूझी म्हणाली. "कदाचित आम्हाला शहराकडून मदत मिळावी."

"छान कल्पना, मूझी! पण कसे?" तालियाला विचारले.

"काळजी करू नकोस, टालिया, माझ्याकडे एक योजना आहे," मूझी आश्वासन देतो.

मूझी चालत गेला आणि चालत गेला, शहराच्या चौकापर्यंत,

आणि हळूहळू पण खात्रीने हवा भरू लागली,

आणि एकदा मूझीचे शरीर एक विशाल गोल होते,

एक छोटासा आवाज निघाला, सुरुवातीला ऐकायला कठीण.

मग आवाज अजूनच मोठा होत गेला

तो पर्यंत खूप उच्च आणि सुपर shrill होते

नवीन होता तो आवाज ऐकून लोकसंख्या बाहेर आली

Moozie केले होते आवाज, म्हणून ओळखले आवाज

MOOOOOO! [कॉलिनला चित्रात हा शब्द अॅनिमेट करायला आवडेल.]

जेव्हा मूझीचा मूव थांबला तेव्हा सर्व लोक प्रश्न विचारत तिच्याकडे चालू लागले. मग तालिया

बाहेर आले आणि समस्या समजावून सांगितली. शहरवासीयांच्या लक्षात आले की त्यांचे शहर गोंधळलेले आहे आणि

मदत करण्याचा निर्णय घेतला.

शेवटी, संपूर्ण शहर स्वच्छ झाले आणि शहरवासीयांनी मूझीचा जल्लोष केला.

"मूझीसाठी हिप, हिप हुर्रे!"

आणि म्हणून, मूझी आणि तालियाने त्यांचा निरोप घेतला.

"गुडबाय, मूझी," तालिया म्हणाली.

"गुडबाय, टालिया," मूझी म्हणाली. "तुम्हाला कधीही मदत हवी असल्यास, आम्हाला मोकळ्या मनाने विचारा."

आणि म्हणून मूझी, रेनबो आणि फार्मर टेड नेव्हरग्रीन सिटी सोडले. ...

... जरी मूझीला नाव बदलण्याची गरज वाटली.

लेखकाबद्दल:

कॉलिन बार्का हा कांस्य, कदाचित चांदीचा हृदय असलेला बारा वर्षांचा आहे. त्याला अनुभव नसला तरी मनोरंजनासाठी पुस्तक तयार करायचे होते.

शेतकरी टेड बद्दल:

होय, फार्मर टेड वास्तविक आहे आणि त्याने मूझी ब्रँड तयार केला आहे! तो खूप दयाळू आहे आणि कॉलिनला मूझी पुस्तक बनवायला दिल्याने त्याला खूप आनंद झाला.

पुस्तकाच्या मागे:

जेव्हा मूझी, इंद्रधनुष्य आणि शेतकरी टेड यांना तालिया नावाच्या एखाद्या व्यक्तीकडून मदतीसाठी विचारणा करणारे पत्र मिळते, तेव्हा त्यांना कळते की त्यांना तिला मदत करायची आहे! मूझी आणि मित्र नेव्हरग्रीन सिटी साफ करू शकतात? की खूप गडबड आहे?

मूझी आणि बिग अग्ली बग

बिग मूजी ही गाय दयाळू आहे.

दुसरा कोणताही प्राणी तिच्यापेक्षा दयाळू नाही.

एका पावसाळ्याच्या दिवशी ती कोठारात घरी होती, तिचे सर्व
रूममेट्स दूर गेले होते.

डुक्कर घुटमळत होते आणि चिखलाचे तुकडे करत होते.
घोडे फुशारकी मारत होते आणि अभिमानाने फिरत होते.

शेळ्या एकमेकांना मस्ती करत होत्या.
म्हाताच्या मातेच्या बदकाने "सर्वजण धावा!"

"काय चूक आहे माय आम्ही विचारू?" खळ्यातल्या शेळ्या म्हणाल्या.
बदक कुडकुडत म्हणाला, "हा एक बग आहे आणि मला अलार्म लावायचा नाही,

पण हा बग मोठा आहे, स्नॅकसाठी खूप मोठा आहे."
घोडा बोलला, "मी ते उखडून टाकेन, म्हणून स्वतः ला परत उभे रहा."

डुकरांनी चिंतन केले, "अरे, हा एक मोठा कुरूप बग आहे ज्याची दोन
शिंगे आहेत, काळ्या बीटलच्या मग वर केसाळ आहेत!"

घोड्याने आपला पाय उंच करून स्नायूंचा आणि दुबळ्या केला, गाय
मोठ्याने ओरडली, "मूझी! घटनास्थळी लवकर या!"

मूझी ओरडली, "थांबा!" घोड्याचे खूर जमिनीवर कोसळले.
सर्व प्राण्यांनी श्वास रोखून धरला, गोळा झाले.

मूझीने घाणीकडे लक्ष दिले आणि मोठा बग बाहेर पडला.
सर्व प्राण्यांनी श्वास घेतला आणि आरडाओरडा केला!

"अरे देवा!, आम्हाला माफ करा... मूझीने आम्हाला थांबायला सांगितले पण मोठे
बग विचित्र आणि भयानक आहेत, नाही का?"

मूझीने तिच्या दयाळू स्वरात सुरुवात केली, "पुस्तकांप्रमाणे
बग्स, केवळ दिसण्यावरून ठरवता येत नाहीत.

आपल्याला सखोल पाहवे लागेल आणि बग देखील चांगले असू शकतात हे पहावे लागेल.
चांगले शोधणे हे नेहमी जसे पाहिजे तसे सर्वकाही आहे.

बग प्रत्येकासाठी उपयुक्त ठरू शकतात, बघा, पृथ्वीवर
त्यांचे स्थान तुमच्यासारखेच आहे, अगदी माझ्यासारखे."

मूझी आणि सर्कस

श्वेता बाला यांनी
सहाना बाला यांनी चित्रण केले आहे

“शेवटी येथे आहे! उठा अजान!” अयाना ओरडली कारण तिने तिचे कव्हर जमिनीवर फेकले.

ती उन्हाळ्याची उबदार सकाळ होती आणि अयाना खूप उत्साही होती कारण आजचा दिवस खूप खास होता. अयाना आणि अजान जुळी मुले होती. अयाना नेहमीच तिच्या अंतःप्रेरणेचे पालन करत असे, तर अजान अधिक तर्कशुद्ध विचार करणारा होता. त्यांना सर्व काही एकत्र करायला आवडायचे... सर्व काही पण सकाळी उठायचे.

अजानने हळूच ब्लॅक्रेट काढले आणि ताणले. “इथे काय आहे? मी परत झोपू शकतो का?”

“तू गंमत करत आहेस!” अयाना उत्साहाने ओरडली. “आज आमचा वाढदिवस आहे!”

अजान अचानक खूप रंद हसू लागला.

“अरे! मी या दिवसाची खूप वाट पाहत होतो! चला खाली जाऊन जेवू या नाश्ता करा आणि मग खूप मजा करा!” अजान उद्गारला.

अयाना आणि अजान एकत्र चालायला लागले आणि मग काय मजा करायची याचा विचार करत.

दरवर्षी, त्यांच्या वाढदिवशी, त्यांचे पालक त्यांना त्यांची आवडती सर्कस: द सर्कस ऑफ फन पाहण्यासाठी घेऊन जातात.

"हा बर्थडे शो अजून सर्वोत्कृष्ट असणार आहे!" अयाना तिचे पॅनकेक्स गब्बल करताना उद्गारली. "मी ऐकले की ते हत्तीसोबत खास शो करत आहेत!"

त्यांच्या वडिलांनी हसत हसत उत्तर दिले, "आणखी एक गोष्ट आहे जी होईल ही सहल तुमच्या दोघांसाठी सर्वोत्तम बनवा. आम्हाला बॅकस्टेजवर जाऊन सर्कस प्रशिक्षकांना भेटण्याची परवानगी आहे!"

हे ऐकून अयानाने तिची प्लेट जवळजवळ ठोठावली. ते दोघेही जाण्यासाठी खूप उत्सुक होते. दोघांनी पटकन नाश्ता केला आणि गाडीकडे निघाले.

जेव्हा ते तिथे पोहोचले, तेव्हा त्यांच्याकडे शो सुरू होण्यास एक तास होता, म्हणून त्यांनी त्या ठिकाणी फेरफटका मारण्याचे ठरवले. ते फिरत असताना, अज्ञानला जमिनीवर एक थकलेली गिलहरी दिसली जी हलू शकत नव्हती.

अयाना आणि अज्ञान लगेच गरीब प्राण्याच्या मदतीसाठी धावले. त्यांनी हळूवारपणे गिलहरी उचलली आणि सावलीत गवताच्या मऊ पलंगावर ठेवली.

अयानाने पाण्याची बाटली आणि काही एकोर्न जमिनीवर आणले आणि त्या गिलहरीसमोर ठेवल्या. गिलहरी लवकरच ताणून पाणी पिऊ लागली. मग थोडी उर्जा मिळाली आणि हालचाल सुरू झाली. मूझी नावाच्या काळजीवाहू गायीने ही कृती ती जवळच्या झुडूपातून पाहिली आणि तिला माहित होते की अयाना आणि अज्ञान हे लोक सर्कसमधील अत्याचारी प्राण्यांना वाचवणार आहेत. मूझीने शो संपण्याची वाट पाहायचे आणि नंतर त्यांच्याशी बोलायचे ठरवले.

जेव्हा पडदे उघडले तेव्हा अयाना आणि अजान पाहून थक्क झाले
हत्ती बॉलवर लोळतात, प्राणी हुप्समध्ये उडी मारतात आणि अॅक्रोबॅट्स अनेक हॅन्डस्टँड करतात.
नेत्रदीपक कामगिरीनंतर, अयाना आणि अज्ञान यांनी त्यांच्या पालकांना सांगितले की ते काही मिनिटांत
परत येतील आणि स्टेजच्या मागे गेले, जिथे त्यांनी मूझीला पाहिले. अज्ञान ओरडणारच होता, पण
मूझीने त्याला थांबवले आणि स्वतःची ओळख करून दिली.

मूझी शांतपणे म्हणाली, "हॅलो अयाना आणि अजान. कृपया घाबरू नका. मी मूझी आहे.
सर्कस पाहण्यात मजा असली तरी ती करणाऱ्या प्राण्यांना ती मजा नाही. तुम्ही दोघे खूप दयाळू आणि
हुशार मुले आहात.

माझ्याबरोबर या आणि मी समजावून सांगेन. "

सर्कस प्राण्यांना का त्रास देत आहे, असा अजान गोंधळून गेला
त्याने मूझीसोबत का जावे पण अयानाने त्याचे मन वळवल्यानंतर शेवटी तो जायला तयार झाला.

स्टेजच्या मागच्या बाजूला जाताना ते पडद्यामागे लपले आणि युक्त्या करण्यासाठी प्राण्यांना चाबूक मारून दुखापत होत असल्याचे पाहिले. हत्ती ओरडत होते आणि माकडे ओरडत होती. अयाना, अझान आणि मूझी जास्त काळ थांबले आणि त्यांनी पाहिले की प्राणी त्यांची कृती करेपर्यंत त्यांना खायला दिले जात नाही. त्यांच्या लक्षात आले की प्राणीही युक्त्या करण्यात आनंदी नाहीत. निसरड्या चेंडूंवर तोल न ठेवल्यामुळे हत्तींना मारताना पाहणे आणि माकडे छोट्या हुप्समधून उडी मारत नाहीत हे पाहणे खूप कठीण होते.

अयाना रडणार होती, पण मग मूझीने टिप्पणी केली, “या प्राण्यांना असे वागवले जात आहे की ते जिवंत प्राणी नाहीत. तुम्ही दोघेही मदत करू शकता. हे प्राणी त्यांच्या मनोरंजनासाठी आलेल्या माणसांचे मनोरंजन करण्यासाठी खूप काही करतात.”

अयाना आणि अज्ञान यांनी नियंत्रण ठेवण्याचा निर्णय घेतला.

अयानाने हाक मारली, "थांबा! प्राण्यांना दुखवू नका!"

ट्रेनर गोंधळून म्हणाला, "तू इथे काय करतोयस? तू नाहीस येथे असावे. तुम्ही अभिनेत्याच्या बॅकस्टेज क्षेत्रात असावे!"
आज्ञान उद्गारला, "आमचे ऐका! तुम्ही प्राण्यांना इजा करू नये."

प्रशिक्षकाने उत्तर दिले, "हे प्राणी अजिबात ऐकणार नाहीत!" अज्ञान उत्तर दिले, "तुम्ही त्यांच्याशी जनावरांसारखे वागले नाही म्हणून. तुम्ही त्यांना दुखावत आहात आणि त्यांच्या प्रयत्नांचे प्रतिफलही देत नाही.

प्राण्यांनाही आपल्यासारख्या भावना असतात. तुम्ही अन्नाशिवाय किंवा विश्रांतीशिवाय काम करू शकता, ते तुमचे नैसर्गिक निवासस्थान नाही? आणि, शिवाय, असे काहीतरी करा ज्याबद्दल तुम्हाला खरोखर आनंद होत नाही?"

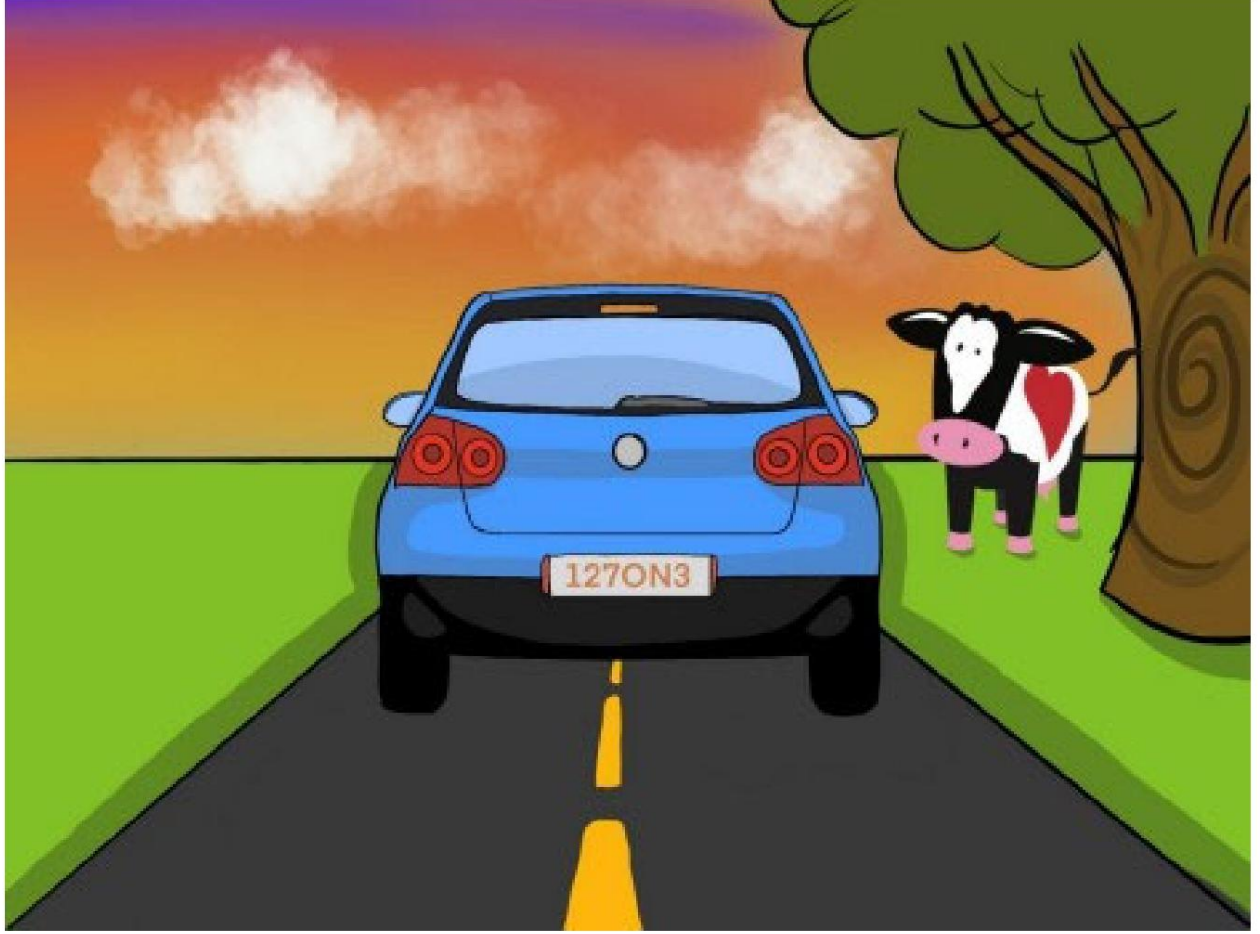

ट्रेनरने उसासा टाकला आणि विचार केला. शेवटी त्याने ठरवले की ते बरोबर आहेत.

अयाना आणि अझान दोघेही एकत्र म्हणाले, "प्राण्यांशी दयाळूपणे वागणे लक्षात ठेवा!"

ट्रेनर हसला आणि म्हणाला, "मला आठवण करून दिल्याबद्दल धन्यवाद. मी प्राण्यांवर खूप दया करायचो आणि आता माझ्याकडे पहा! मी त्यांना फटके मारतो आणि मारतो. मी त्यांच्याशी नक्कीच चांगले वागेन. तुम्ही मुलांनी मला खरा प्राणी प्रशिक्षक कसा असावा याची आठवण करून दिली होती, तुम्हाला प्राणी पाळायला आवडेल का?"

अयाना आणि अझान यांनी पटकन सहमती दर्शवली आणि त्यांनी सर्व प्राण्यांना एक एक करून पाळीव केले. प्राण्यांना यापुढे वाईट वागणूक मिळणार नाही हे पाहून त्यांना खूप आनंद झाला.

कारने परत येताना त्यांनी घडलेला सर्व प्रकार त्यांच्या पालकांना सांगितला.

अयाना पुढे म्हणाली, "पुढच्या वेळी, आपण सफारीला कसे जायचे जिथे प्राण्यांना त्यांच्या वस्तीत मोकळे केले जाते?"

त्यांच्या आईने त्यांच्याकडे पाहून अभिमानाने स्मितहास्य केले. तिने उत्तर दिले, "नक्कीच. मला वाटते तो एक अद्भुत पर्याय आहे. बाय द वे, सर्कसपेक्षा सफारीची निवड कशामुळे झाली?"

"अरे, हे आमच्या बॅकस्टेजच्या अनुभवावरून होते." अझानने मूजीचा विचार करत उत्तर दिले.

मूझी आणि सर्कसच्या निर्मात्यांबद्दल:

श्वेता बाला 2020 मध्ये 10 वर्षांची होती जेव्हा तिने “मूझी अँड द सर्कस” लिहिले आणि लॉरेल स्प्रिंग्स स्कूल - लॉरेल स्प्रिंग्स स्कूलमध्ये 5वी इयत्तेतील विद्यार्थिनी.

श्वेताची बहीण सहाना बाला, 15 वर्षांची असताना आणि सॅन जोस, कॅलिफोर्निया येथील लिनब्रुक हायस्कूलमध्ये 9वी इयत्तेची विद्यार्थिनी असताना ही कथा चित्रित केली.

मूझी आणि चिल्ड्रन्स काइंडनेस नेटवर्कसाठी त्यांची दयाळूपणे कार्ये आहेत:

कथा:

- मिया आणि मूझी
- मूझीची दयाळूपणाची जादू
- मूझीचे सकारात्मक शब्द
- मूझी आणि सर्कस

कविता:

- मूझी कविता

कोडी:

- मूझी शब्द शोध
- शब्दांची उकल करा

पोस्टर्स (कोविड साथीच्या आजाराच्या वेळी लवकर तयार केले गेले):

- मूझी म्हणते मुखवटा घाला
- मूझी हात धुवते

मूझी दयाळू कृत्ये शोधते

मूझी नावाची एक गाय होती,
जो दयाळू आणि गोड होता;
ती दयाळूपणाची कृती शोधेल
अगदी गजबजलेल्या रस्त्यावर!

एके दिवशी रस्त्याने जात असताना तिला
एक जखमी पाळीव प्राणी दिसला; पण
तिला एक लहान मुलगाही दिसला, जो
पशुवैद्यासाठी बोलावत होता.
मूझीने हे चांगले कृत्य पाहिले, आणि हे कृत्य
दयाळू वाटले, तिने लहान मुलाकडे पाहिले आणि
तिच्या मनात त्याची आठवण झाली.

मूझीने तिचा प्रवास सुरूच ठेवला, मधमाश्यांच्या
डंकातून; तिला दयाळूपणाचे कृत्य मिळेपर्यंत,
जिथे एक मुलगी झाडांची काळजी घेत होती, मूझीने हे कृत्य
लक्षात घेतले, आणि समाधानी आणि खूश झाले, तिने मुलीकडे लक्ष
दिले आणि मन शांत ठेवून पुढे निघून गेली.

मूझीने गाठलेल्या गवतातून ढकलले, पुलीने उचलण्याची इच्छा
बाळगली, पण लवकरच तिला एक गाव सापडले, जिथे
एक मुलगा एका मित्राला गुंडगिरीपासून
वाचवत होता.

मूझीने हे कृत्य पाहिले, आणि
तिलाही खूप आनंद झाला, तिने त्या
मुलाची नोंद केली आणि नवीन कोठेतरी
निघून गेली.

मूझीने शोधले आणि शोधले, आणि लवकरच
तिला एक कृती सापडली, जिथे
एक मुलगी स्वतःला चांगल्या गोष्टी सांगत होती, ज्याचा सकारात्मक
परिणाम झाला.

मूझी हे दृश्य पाहून खूप रोमांचित झाली, आणि तिला
आनंदही झाला, तिने त्या मुलीची
नोंद केली, आणि मुलीने जिथे पाठ
केले होते तिथून निघून गेली.

मूझी खूप आनंदी होती, आणि
नवीन अभिनय शोधत राहिली, ती आजपर्यंत शोधत आहे, तिला
तुमच्याकडून एक अभिनय सापडेल का?

चिल्ड्रन्स काइंडनेस नेटवर्कसाठी अनेक कामांच्या निर्मात्यांबद्दल:

श्वेता बाला 2020 मध्ये 10 वर्षांची होती जेव्हा तिने ही कामे लिहिली आणि लॉरेल स्प्रिंग्स स्कूल - ऑनलाइन शाळेत 5 वी इयत्तेची विद्यार्थिनी होती.

श्वेताची बहीण सहाना बाला, 15 वर्षांची असताना आणि सॅन जोस, कॅलिफोर्निया येथील लिनब्रुक हायस्कूलमध्ये 9वी इयत्तेची विद्यार्थिनी असताना, कथा आणि पोस्टर्सचे चित्रण केले.

मूझी आणि चिल्ड्रन्स काइंडनेस नेटवर्कसाठी त्यांची दयाळूपणे कार्ये आहेत:

कथा:

- मिया आणि मूझी
- मूझीची दयाळूपणाची जादू
- मूझीचे सकारात्मक शब्द
- मूझी आणि सर्कस

कविता:

- मूझी दयाळू कृत्ये शोधते

कोडी:

- मूझी शब्द शोध
- शब्दांची उकल करा

पोस्टर्स (कोविड साथीच्या आजाराच्या वेळी लवकर तयार केले गेले):

- मूझी म्हणते मुखवटा घाला
- मूझी हात धुवते

Moozie's Kind Adventure

जेन मॉर्टन यांनी

शेतकरी टेड आणि मूझी यांनी सहाय्य केले

जेन रॉयस यांनी चित्रित केले आहे

[पृष्ठ २]

बिग मूजी ही गाय जितकी दयाळू आहे तितकीच दयाळू आहे.

दुसरा कोणताही प्राणी तिच्यापेक्षा दयाळू नाही.

[पृष्ठ ३]

पायवाटेजवळ तीन बदकांची पिल्ले खेळताना पाहत ती आपल्या शेंपटीने

हलक्या हाताने माशी झटकत उभी राहते.

[पृष्ठ ४]

तिला काहीतरी येताना ऐकू येते आणि तिचे कान टोचतात.

[पृष्ठ ५]

आता हा ढोल-ताशांचा आवाज काय आहे जो तिला ऐकू येतो?

[पृष्ठ ६]

गुरांच्या खुरांचे ठोके. कळप फिरत आहे.

[पृष्ठ ७]

ती खाली दरीकडे जात आहे.

[पृष्ठ ८]

गुरे पाण्याचा वास घेतात आणि वेग पकडतात.

[पृष्ठ ९]

वेगाने जाणारा ट्रॉट लवकरच चेंगराचेंगरी बनतो.

[पृष्ठ १०]

जर मूझीला संपूर्ण कळप फिरवता आला नाही, तर ते बदकाच्या पिल्लांना जमिनीवर तुडवतील.

[पृष्ठ १२]

ती बदकाच्या पिल्लांना मागे हटवण्याचा प्रयत्न करते, परंतु तरीही ते खेळणे आणि खेळणे सुरू ठेवते.

[पृष्ठ १३]

ती तिघांना आश्रय देण्यासाठी जवळ जाण्याचा प्रयत्न करते.

त्यांना आश्रय दिला जाणार नाही. त्यापेक्षा ते फुकट चालतील.

[पृष्ठ १४]

“इतर कोणीही नाही, म्हणून हे सर्व माझ्यावर अवलंबून आहे.

मला कळप वळवायला हवा. मी ते करेन,” ती म्हणते.

जवळ येणारा कळप धूळ मंथन करत आहे.

“मी कळप वळवू शकतो. होय, मी ते करेन. मी पाहिजे.”

[पृष्ठ १६]

ती थोडी हवा आणि अजून जास्त हवा आणि लवकरच घेते

मोठा मूझी गरम हवेच्या फुग्यासारखा फुगतो.

[पृष्ठ १८]

आणि जेव्हा मूझी फुटू शकते असे दिसते तेव्हा एक छोटासा आवाज

तिच्यातून सुटतो आणि प्रथम uuummm आवाज.

तिने आत खोलवर साठवलेल्या हवेवर ती रेखाटते, एक Mooooo पाठवण्यासाठी जे विभाजनापर्यंत पोहोचेल.

तिची Moooooooo टेकडीवरून उसळत असताना शक्ती गोळा करते.

ती एवढी जोरात ओरडते की कळप थांबतो आणि उभा राहतो. म्म्म्म्म्म्म्म्म्म्म्

[पृष्ठ २०]

मेघगर्जनासारखे मोठे प्रतिध्वनी गुरांना भीतीने भरून टाकतात.

कळप आजूबाजूला वावरतो, प्रत्येक गाय आणि वाहून नेतात.

[पृष्ठ २२]

ते एका नवीन मार्गावर पाण्याकडे वळतात, तर तीन लहान बदके त्यांच्या

आंघोळीला जातात.

[पृष्ठ २४]

आई डक चकित करते, “माझ्या कूला वाचवल्याबद्दल धन्यवाद.

तुझ्यापेक्षा दयाळू दुसरा प्राणी नाही.”

“मी फक्त एक गाय आहे. हे सर्व माझ्यावर अवलंबून होते.

मी कळप वळवला आणि तुमचे स्वागत आहे,” ती म्हणते.

मूझीची जादू
दयाळूपणा संदेशासह रंगीत पुस्तक
सारा बेक यांनी
केटी ऑल्सेन यांनी चित्रित केले आहे

[पृष्ठ २]
एके काळी
तुझ्यासारख्याच घरात तपकिरी डोळे
आणि कुरळे असलेली एक
धाडसी मुलगी राहत होती.

[पृष्ठ ३]
ती नेहमीच धाडसी नव्हती -
मूझी द काउ नावाच्या जादुई मित्रासह
गर्दीत फक्त एक चेहरा.

[पृष्ठ ४]
आता मूझी आलिशान झाली होती,
फक्त एक भरलेली छोटी गाय
हृदयाच्या आकाराच्या तुकड्यासह
तिच्या कपाळावरचे केस.

[पृष्ठ ५]
पण जेव्हा केव्हा ती मुलगी
अनिश्चित किंवा घाबरली
तिने झोपताना रात्री मूझीला कुजबुजले.

[पृष्ठ ६]
आता एका रात्री मुलीच्या मनात
खूप काही होते
की तिने जितके प्रयत्न केले तितके बोलणे
थांबवता आले नाही.

[पृष्ठ ७]
आणि मूझीने रडत असताना प्रथम
फक्त ऐकले
तिच्या शाळेतील मुले क्रूर आणि निर्दयी होती.

[पृष्ठ ८]
"ते क्षुद्र आहेत," ती म्हणाली,
"आणि मला माहित आहे की ते चुकीचे आहे
परंतु मी कधीही बाजू घेत नाही -
मी फक्त सोबत जातो."

"एक मुलगा आहे," मुलगी म्हणाली,

"आणि त्याचे नाव फिन आहे.
तो थोडा वेगळा आहे -
तो बसत नाही."

[पृष्ठ ९]

"मला वाटते की तो छान दिसतो आणि
मला मित्र व्हायला आवडेल,
पण इतर मुलं त्याच्यासारखीच मला चिडवतात
तर?

[पृष्ठ १०]

"अरे मूझी," ती म्हणाली,
"मला किती इच्छा आहे हे
फक्त तुला माहित असेल तर
मला काय करायचं ते माहित होतं."

[पृष्ठ ११]

मग अचानक डोळ्याच्या झटक्यात मूझी
शेकोटीसारखी चमकू लागली.

[पृष्ठ १२]

एक नाजूक तेज आणि प्रकाशाच्या
झगमगाटाने,
मूझी तिथेच सरळ नजरेत उभा होता!

ड्रेसर जितका उंच,
पलंगाइतके रुंद

हृदयाच्या आकाराच्या ट्यूफ्टसह
तिच्या डोक्यावरचे केस.

[पृष्ठ १३]

"माझा मित्र," मूझी मू-एड.
"तुम्ही मला मदत मागितली आहे
दयाळू कसे व्हावे हे शिकण्यासाठी
फिन आणि स्वतःला.

[पृष्ठ १४]

"आणि मी काही युक्त्या शिकल्या आहेत
माझ्या आयुष्यात गाय म्हणून,
पण मी तुला खरं सांगेन -
तुला आधीच माहित आहे कसे."

[पृष्ठ १५]

"जेव्हा जग निर्दयी असते

आणि तुम्हाला काय करावे हे माहित नाही,
तुम्हाला कसे हवे आहे याचा विचार करा
तुझ्यावर उपचार करण्यासाठी संपूर्ण जग."

[पृष्ठ १६]

"हा एक साधा नियम आहे
ज्याची चाचणी करणे सोपे आहे.
फक्त आपल्या हृदयाचे ऐका -
तुम्हाला ते चांगले माहित असेल.

चिमुरडीचे अश्रू तिच्या हनुवटीवर
सुकले होते
तिने मूझीकडे पाहिले आणि हसत म्हणाली,

[पृष्ठ १७]

"शेवटी हे खरोखर इतके सोपे आहे
का?
नक्कीच छान होईल
नवीन मित्र मिळावा."

[पृष्ठ १८]

"तुला माहित आहे, मी विचार करत आहे
मी फिनला विचारू शकतो
जर त्याला माझ्यासोबत दुपारच्या जेवणात
बसायचे असेल तर."

[पृष्ठ १९]

आणि मूझी मूड आणि तिचे डोळे चमकले

तशी ती हसून म्हणाली
"तुला माहित आहे, मला वाटते की तो कदाचित!"

[पृष्ठ २०]

मुलीने मूझीच्या मऊ गळ्याभोवती
आपले हात ठेवले आणि कुजबुजले, "माझी
मैत्रीण झाल्याबद्दल धन्यवाद."

[पृष्ठ २१]

"अरे बाळा," मूझी मू-एड,
"ते माझे काम आहे, शेवटी -
जेव्हा तुला माझी गरज असेल तेव्हा येथे येण्यासाठी,
तू कॉल केल्यावर ये.

[पृष्ठ २२]

"फक्त तुमच्या हृदयाला गाणे द्या

आणि मी इथे असेन,
आतासाठी खूप निरोप..."
आणि मूझी गायब झाली!

[पृष्ठ २३]

मुलगी एक जीर्ण लहान गाय धरून
राहिली होती

तिच्या कपाळावर हृदयाच्या आकाराचे केस
आहेत.

[पृष्ठ २४]

आणि तिने स्वतःला सोडून दिले म्हणून ती हसली

झोपायला जा,

जादूचे स्वप्न पाहणे आणि

नवीन मित्र बनवणे.

मूझीची दयाळूपणाची जादू

दया कर

श्वेता बाला यांनी
सहाना बाला यांनी चित्रण केले आहे

"टॅग करा, तुम्ही आहात!" सुट्टीच्या वेळी शाळेच्या मैदानात धावत असताना मॅक्स ओरडला. तो एक छान आणि सनी दिवस होता, एका दुपारी खेळण्यासाठी अनेक गोष्टींसह.

मॅक्स टॅग खेळत धावत असताना अचानक त्याला दिसले लहान मुलगी ट्रिप आणि जमिनीवर पडणे. तिने धरलेली सर्व पुस्तके जमिनीवर विखुरलेली होती. जमिनीवर सकाळच्या दव पडल्यापासून पुस्तकं भिजली. दयाळू व्यक्तीप्रमाणे तिला मदत करण्याऐवजी, मॅक्स तिच्यावर हसायला लागला आणि ती किती अनाड़ी आहे याबद्दल तिची थट्टा करू लागला. मुलगी रडायला लागली आणि ती निघून गेली. तासाभरानंतर मॅक्सला मुख्याध्यापकांच्या कार्यालयात बोलावण्यात आले.

मॅक्स आल्यावर प्रिन्सिपल हगिन्स यांनी त्याला परिस्थिती समजावून सांगितली. तो संपल्यावर तिने त्याला विचारले, "तिला मदत करण्याऐवजी तू तिच्यावर का हसलास?"

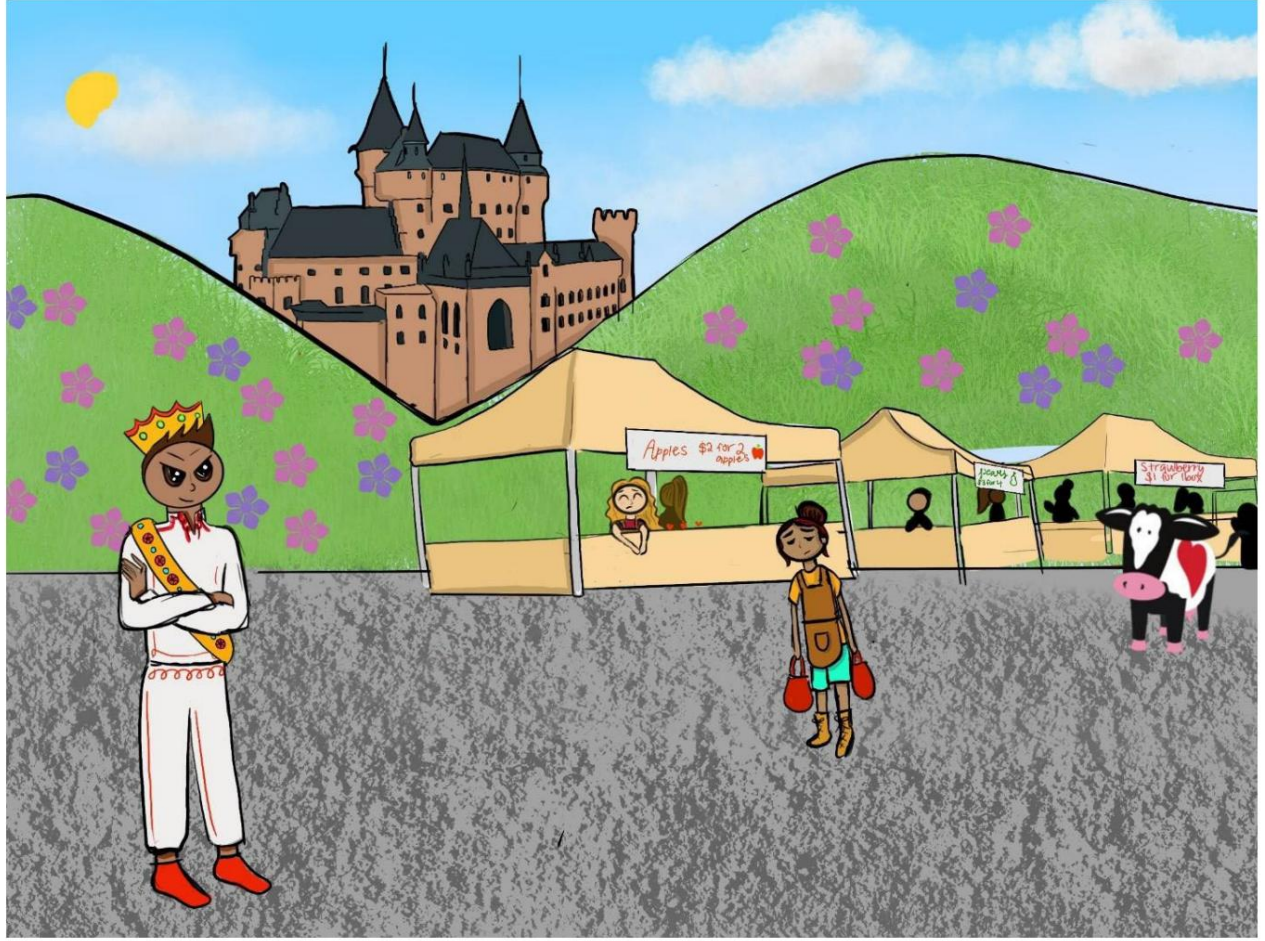
मॅक्सने उत्तर दिले, "ती जेव्हा खडकांवरून गेली तेव्हा ती खरोखर मजेदार होती."

"तुम्ही असे करू नये कमाल. तुम्ही तिच्या अवस्थेत असता तर तुम्हालाही खूप दुखावले असते. तुम्ही इतरांवर दया दाखवली पाहिजे. तुम्ही जाण्यापूर्वी, येथे एक पुस्तक आहे जे मी तुम्हाला वाचण्याचा सल्ला देतो. तुम्ही आता जाऊ शकता."

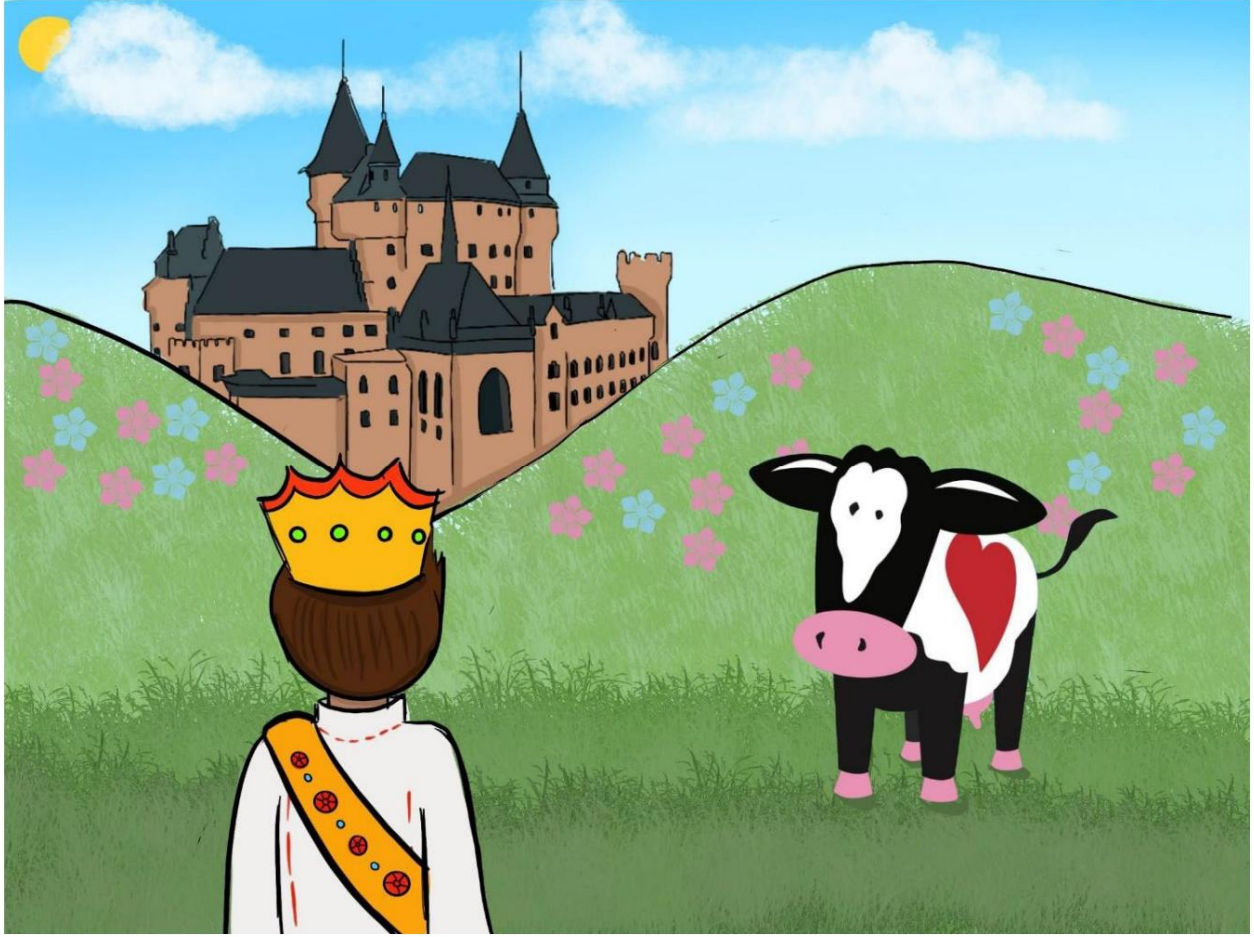
वैतागून, मॅक्सने ऑफिस सोडले आणि वर्गात परत गेला.

त्या संध्याकाळी, जेव्हा मॅक्सने त्याचे शाळेचे काम संपवले, तेव्हा मुख्याध्यापकांनी दिलेले पुस्तक वाचायचे की नाही हे ठरवण्यासाठी तो धडपडत होता. मला वाटते की मी पुस्तक वाचेल, कारण माझ्याकडे अजून काही संपायचे नाही. कमाल विचार केला. त्याने पुस्तक उघडले आणि वाचायला सुरुवात केली. कथा अशी सुरू झाली:

एके काळी, दयाळूपणाच्या राज्यात, प्रिन्स लियाम नावाचा एक राजकुमार राहत होता, ज्याला वाटत होते की तो इतर सर्वांपेक्षा चांगला आहे. तो अतिशय निर्दयी असायचा आणि गावकऱ्यांवर टीका करायचा. दररोज, तो राजवाड्याबद्दल बढाई मारायचा आणि त्याच्याकडे किती विलासी आहेत. मग, तो बाजार किती घाणेरडा आहे हे लोकांना चिडवू लागला. त्याचे हे वागणे अनेकांना आवडले नाही.

राजपुत्राच्या वागण्याबद्दल ऐकून, एक दयाळू गाय नावाची
मूझीने त्याला मदत करण्याचा निर्णय घेतला.

जेव्हा मूझी तिथे पोहोचली तेव्हा ती म्हणाली, "हॅलो प्रिन्स ऑफ द किंगडम ऑफ काइंडनेस!
तुमच्या बोलण्याने गावकरी नाराज झाले आहेत. चला गावकरी म्हणून गावात फेरफटका मारूया."
काही समजावल्यानंतर राजकुमार राजी झाला आणि त्यांनी प्रवाशांच्या वेशात गावात
फिरायला सुरुवात केली. त्यांना भेटलेली पहिली गावकरी इसाबेला होती.

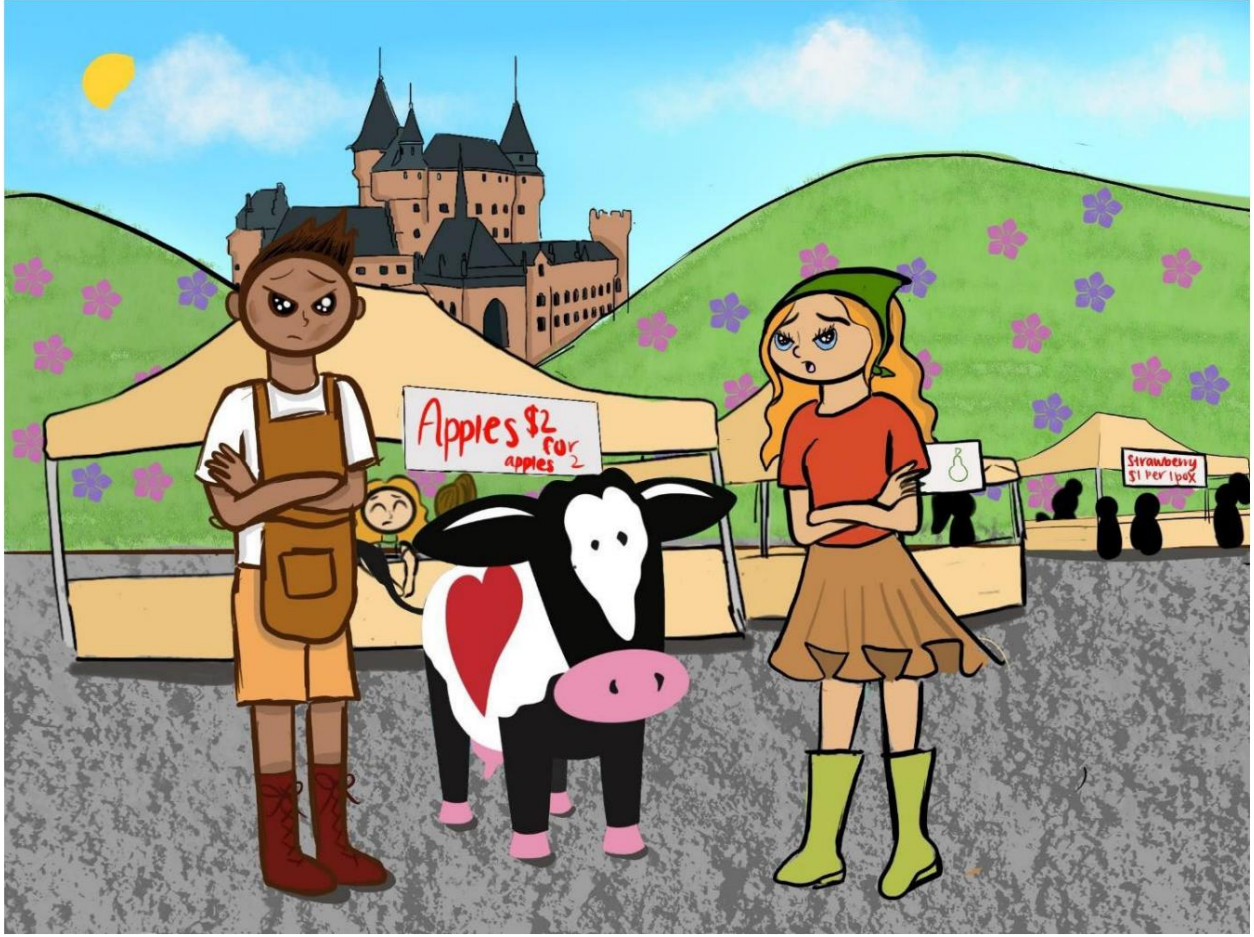
मूझीने संभाषण सुरू केले, “राज्यातील किती सुंदर दिवस होते. तुम्हाला पटत नाही का? हे राज्य कसे आहे? आम्ही इथे राहण्याचा विचार करत आहोत.”

इसाबेलाने उत्तर दिले, “मला दयाळूपणाच्या राज्यात उन्हाळ्याच्या दिवशी रस्त्यावर फिरायला आवडते. हे राज्य एक अद्भुत ठिकाण आहे. मला इथे नापसंत असलेली एकमेव व्यक्ती म्हणजे राजकुमार. नुकतीच मी त्यांना भेटलो आणि आस्थेने शुभेच्छा दिल्या. त्याने माझ्या कपड्यांना घाण आणि घाणेरडे म्हटले. याचा अर्थ असा की टिप्पणी मला खरोखर दुखावले. तो माझ्या कपड्यांपेक्षा आणि दिसण्यापलीकडे पाहू शकत नाही हे दुःखी आहे. एक राजकुमार म्हणून मला वाटले की त्याला अधिक माहिती असेल.”

तिची ओळख पटवल्यानंतर ते दुसऱ्या गावकऱ्याकडे, जेम्सकडे गेले.
आणि राज्याच्या जीवनाविषयी प्रासंगिक संभाषण सुरू केले.

जेम्सने मूझीला उत्तर दिले, "मला राजपुत्र सोडून गाव आवडते.
तो मला जे काही बोलला त्याचे मला वाईट वाटले. गेल्या आठवड्यात, जेव्हा मी माझा पाय मोडला,
तेव्हा त्याने मला ससा म्हटले. आपला स्वतःचा राजपुत्र लोकांना वाईट म्हणत आहे हे पाहून मला वेदना
होतात. तो इतरांच्या वेदनांबद्दल सहानुभूती दाखवू शकत नाही हे खेदजनक आहे. एक राजकुमार
म्हणून मला वाटले की त्याला अधिक चांगले माहित असेल. आता तू मला माफ करशील तर मला जावं
लागेल."

म्हणून, राजकुमार आणि मूझीने त्यांचे चालणे चालू ठेवले आणि अबीगेलला भेटले.

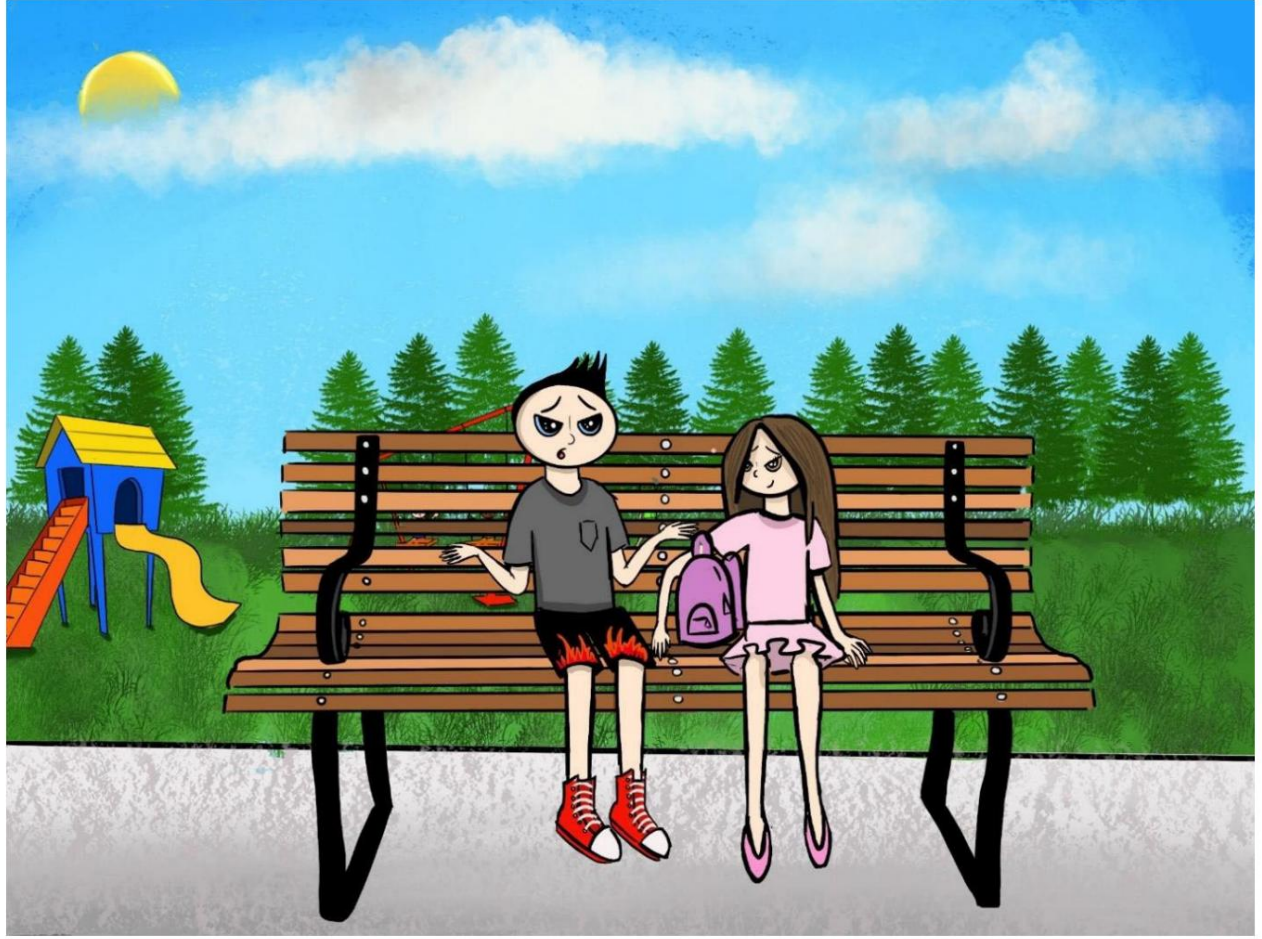
अबीगेल म्हणाली, "राजकुमार सोडून सगळेच छान आहेत. तो खरोखर आहे इतरांसाठी अर्थपूर्ण आणि कधीही दयाळू. मी राजवाड्याच्या स्वयंपाकघरात त्याच्यासाठी काम करतो आणि दररोज त्याची सेवा करतो असे मी म्हटल्यावर त्याने मला सांगितले की मी राजवाड्यात काम करतो हे त्याला कधीच कळले नाही आणि मला सांगितले की मी नोकर आहे. हे दुःखदायक आहे की तो लोकांच्या कामाच्या आधारे तुच्छतेने पाहतो आणि कठोर परिश्रमांचे कौतुक करू शकत नाही. "

आतापर्यंत, राजकुमाराने पुरेसे ऐकले आणि राजवाड्यात परत येण्यास सांगितले. परत आल्यावर राजकुमार म्हणाला, "माफ करा मूजी. मी तमाम गावकऱ्यांशी इतकं असभ्य वागायला नको होतं. मी त्यांच्या स्थितीत असतो तर मलाही खरोखर अस्वस्थ वाटले असते. लोकांना वाईट म्हणणे योग्य नाही. ते आदरणीय नाही. तू मला माफ करशील का?"

मूझीने त्याला माफ केले आणि नेहमी इतरांशी दयाळू राहण्यास शिकवले.

मॅक्स थोडा वेळ खोल विचारात पडला.

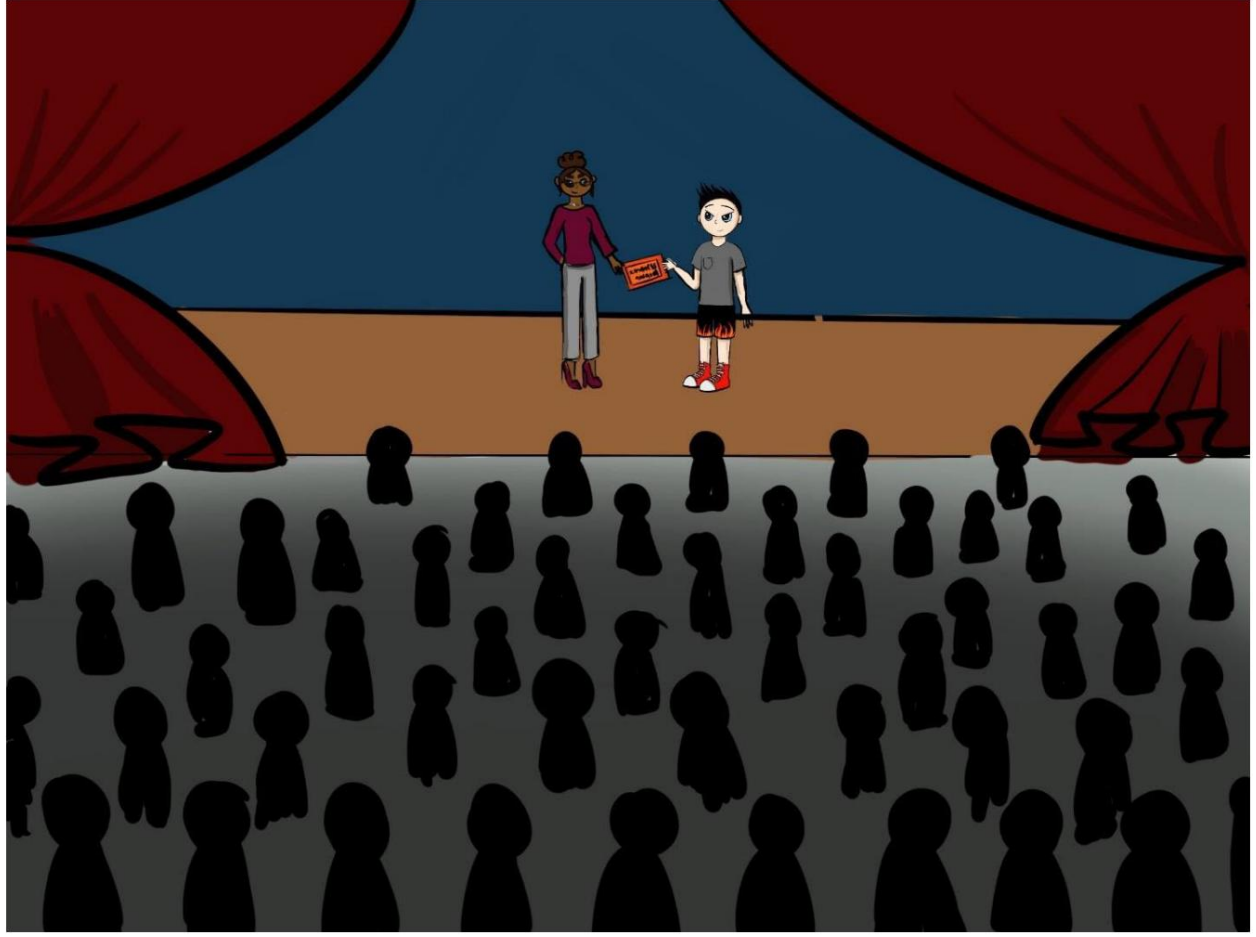
शाळेत, मॅक्सने लहान मुलगी बेंचवर एकटी बसलेली पाहिली.

तो तिच्याकडे गेला आणि म्हणाला, "मी जे केले त्याबद्दल मला खेद वाटतो. मी नाही केले मला माहीत आहे की मी लोकांना खूप दुखावले आहे. मला आशा आहे की तू मला माफ करशील."

त्या चिमुरडीने उत्तर दिले, "तुम्ही समजून घेतल्यास मला आनंद झाला. यास ए माफी मागण्यासाठी मोठी व्यक्ती. तसे माझे नाव एमी आहे."

"मी तुला भेटून आनंद झाला. मी मॅक्स आहे. आपण एकत्र खेळू इच्छिता काही वेळ?" एमी हसली. "नक्कीच. तर उत्तम होईल. बाय, मॅक्स!"

"बाय, एमी!"

त्या दिवसापासून, मॅक्सला नेहमी कथा आठवत होती आणि नेहमी इतरांशी दयाळूपणे वागण्याची खात्री होती. जेव्हा त्यांना गरज असेल तेव्हा त्याने इतरांना मदत केली आणि पुन्हा कधीही दुसऱ्याची छेड काढली नाही. त्याने गुंडगिरी थांबवल्याने सर्वांना आनंद झाला. त्याच महिन्यात शाळेत त्याची “दयाळूपणा पुरस्कार” साठी निवड झाली.

***** शेवट*****

मूझीज मॅजिक ऑफ काइंडनेसच्या निर्मात्यांबद्दल:

श्वेता बाला 2020 मध्ये 10 वर्षांची होती जेव्हा तिने "Mozie's Magic of Kindness" लिहिले आणि ऑनलाइन शाळेत 5 वी इयत्तेची विद्यार्थिनी होती - लॉरेल स्पिंग्स स्कूल.

श्वेताची बहीण सहाना बाला, 15 वर्षांची असताना आणि सॅन जोस, कॅलिफोर्निया येथील लिनब्रुक हायस्कूलमध्ये 9वी इयत्तेची विद्यार्थिनी असताना ही कथा चित्रित केली.

मूझी आणि चिल्ड्रन्स काइंडनेस नेटवर्कसाठी त्यांची दयाळूपणे कार्ये आहेत:

कथा:

- मिया आणि मूझी
- मूझीची दयाळूपणाची जादू
- मूझी आणि सर्कस

कविता:

- मूझी कविता

कोडी:

- मूझी शब्द शोध
- शब्दांची उकल करा

पोस्टर्स (कोविड साथीच्या आजाराच्या वेळी लवकर तयार केले गेले):

मूझी म्हणते मुखवटा घाला
मूझी हात धुवते

Moozie® चे ऑर्केस्ट्रा साहस

संगीतमय प्रवासाद्वारे दयाळूपणा शोधणे

टॉम ईस्टन द्वारा (फार्मर टेड आणि मूझी® द्वारे सहाय्य)

केटी ऑल्सेन यांनी चित्रित केले आहे

[पृष्ठ ३]

आता लहान टिनी ट्रॅंगल मूझीच्या बिग ऑर्केस्ट्रामध्ये कसे सामील झाले याची कथा ऐकूया!

[पृष्ठ ४]

आता प्रत्येकाला माहित आहे की मूझी गाय तितकी दयाळू आहे. दुसरा कोणताही प्राणी तिच्यापेक्षा दयाळू नाही.

जेव्हा वाद्यवृंदाचे सर्वात नवीन वाद्य कोठाराच्या दारात येते तेव्हा मूझी तिच्या शोपटीने माशी हलक्या हाताने झटकत उभी असते.

[पृष्ठ ५]

आणि मूझी म्हणते, "हाय, लहान मित्र. तुझे नाव काय?"

"माझे नाव टिनी टिनी ट्रॅंगल आहे, पण प्रत्येकजण मला टीटी म्हणतो," टीटी मूझीला म्हणतो.

[पृष्ठ ६]

"तू इथे का आहेस?" मूझी विचारतो.

TT म्हणतो, "मी येथे BIG ऑर्केस्ट्रामध्ये सामील होण्यासाठी आलो आहे, पण मला भीती वाटते."

"तुम्ही का घाबरलाय?" मूझी विचारतो.

टीटी म्हणतो, "कारण मी लहान आहे; इतर सर्व उपकरणांपेक्षा लहान. मी नवीन आहे. मला इतर कोणतेही साधन माहित नाही. आणि जेव्हा मी संगीत वाजवतो तेव्हा मी कोणता आवाज करीन हे मला माहीत नाही!"

मूझी म्हणते, "ठीक आहे, माझा नवीन मित्र, मला सर्व वाद्ये माहित आहेत आणि मी तुम्हाला त्यांची ओळख करून देईन.

तुमचा आवाज शोधण्यात तुमची मदत करण्यात आम्हाला आनंद होईल. चला स्ट्रिंग विभागात जाऊया!"

[पृष्ठ ७]

मूझीने सेलोकडे इशारा केल्यामुळे ती टीटीला सांगते की चार्ली सेलो ऑर्केस्ट्रामधील सर्वात जुन्या सदस्यांपैकी एक आहे.

मूझीला आणखी काय म्हणायचे आहे हे ऐकण्यासाठी टीटी थांबत नाही, तो फक्त सेलोकडे धावत आला आणि म्हणाला, "मी टिनी ट्रॅंगल आहे. माझा आवाज शोधण्यात तुम्ही मला मदत करू शकता का?"

[पृष्ठ ८]

"मला एकटे सोडा. मी सराव करत आहे. तुमच्यासारख्यांना मदत करण्यासाठी मी खूप महत्त्वाचा आणि व्यस्त आहे. लहान व्हायोलिनपैकी एक पहा; त्यांच्याकडे लहान तार आहेत आणि त्यांना छोट्या गोष्टी आवडतात. कदाचित त्यांनाही तुला आवडेल," चार्ली सेलो म्हणाला.

[पृष्ठ ९]

टीटी मूझीकडे परत जातो आणि म्हणतो, "तो फार चांगला नव्हता."

"टीटी, सर्व स्ट्रिंग वाद्ये चार्ली सेलोसारखी नसतात," मूझी म्हणतात.

[पृष्ठ १०]

अचानक बॅक्स्टर बास ओरडतो, "अरे यार, काळजी करू नकोस - शांत रहा! आपण सगळेच त्या मित्रासारखे नाही! आम्ही सर्व एकत्र येतो! बरं, निदान इथे बासलॅंडमध्ये तरी आपण सगळे एकत्र आहोत!"

[पृष्ठ ११]

आणि व्हायोला व्हायोला जोडते, "टीटी, कृपया तुम्ही भेटलेल्या पहिल्याद्वारे सर्व स्ट्रिंग इन्स्ट्रुमेंटचा न्याय करू नका. तथापि, चार्लीने सांगितले की तुम्ही व्हायोलिनशी बोलले पाहिजे. ते उच्च आणि जलद खेळतात आणि एक चांगले आणि मैत्रीपूर्ण गट आहेत. "

[पृष्ठ १२]

म्हणून मूझी आणि टीटी लोरेटा व्हायोलिनला भेटायला जातात आणि मूझी म्हणाली, "हॅलो, लोरेटा. हा माझा नवीन मित्र आहे आणि त्याची ही पहिली तालीम आहे, पण त्याला त्याचा आवाज सापडत नाही."

"तुला आवाज नाहीये? मला आवाज नसताना का आठवते. पण नंतर मला माझ्या आवाजाचे रहस्य सापडले," लॉरेटा व्हायोलिन म्हणते.

टीटी विचारतो, "तुमच्या आवाजाचे रहस्य?"

"होय, माझ्यासाठी रहस्य हे माझे धनुष्य होते. येथे, तुम्ही प्रयत्न करा; धनुष्य तुमच्या आतून संगीताची झेप घेते!"

[पृष्ठ १३]

म्हणून टीटी धनुष्य घेतो आणि तो त्याच्या उजव्या बाजूला हलवू लागतो, पण आवाज येत नाही. टीटी लोरेटाला धनुष्य परत देतो आणि म्हणतो, "धन्यवाद, सुश्री व्हायोलिन. धनुष्य हे माझ्या आवाजाचे रहस्य आहे असे मला वाटत नाही."

"टीटी, काळजी करू नका. तुम्हाला तुमचा आवाज सापडेल. आणि तुम्हाला काय माहित आहे? तू आणि मी आता मित्र आहोत. तुम्हाला तुमचा आवाज सापडताच तुम्ही परत येऊ शकता आणि आमच्यासोबत कधीही खेळू शकता. मूझी, तू टीटीला बुडविंझकडे का घेत नाहीस; मला खात्री आहे की त्यांना तुमची मदत करण्यात खूप आनंद होईल."

[पृष्ठ १४]

ते निघायला वळत असताना, मूझी टीटीला म्हणते, "तुला आता बरे वाटत आहे का?"

"हो, मी करतो. लॉरेटा आणि तिचे मित्र माझ्यासाठी छान आणि दयाळू होते, अगदी बिग बास देखील छान होते. मला ते सर्व आवडले,"

टीटी म्हणतो.

[पृष्ठ १५]

मूझी पहिल्या खुर्चीच्या सनईकडे बोट दाखवत, टीटीला स्वतःची ओळख करून देण्यास सूचित करते. आणि टीटी म्हणतो, "माफ करा मॅडम. माझे नाव लहान लहान त्रिकोण आहे. मी माझा आवाज शोधत आहे. तुम्ही मला मदत करू शकता का?"

[पृष्ठ १६]

रीडा क्लॅरिनेट म्हणते, "तुम्हाला काही मज्जा आली आहे! तुम्ही त्रिकोण आहात. आपण ऑर्केस्ट्राच्या मागील बाजूस आहात.

ते ऑर्केस्ट्राच्या मागे त्रिकोण का ठेवतात हे तुम्हाला माहिती आहे का? कारण तू महत्वाचा नाहीस! मला एकटे सोडा. जा तुझ्या जागी जा; मागच्या रांगेत!"

[पृष्ठ १७]

नाकारल्यासारखे वाटून, टीटी मूझीच्या दिशेने परत गेला आणि मूझी म्हणाली, "लहान मित्रा, सोबत ये. बिली जो पिकोलो, ऑलिव्हिया ओबो आणि हॉबसन बॅसून या त्रिकूटाला तुम्ही भेटावे अशी माझी इच्छा आहे. मला वाटते की ते तुम्हाला तुमचा आवाज शोधण्यात मदत करतील."

[पृष्ठ १८]

ते एकत्र चालतात आणि मूझी म्हणतात, "हा माझा मित्र आहे, टीटी. तो ऑर्केस्ट्रासाठी नवीन आहे आणि त्याला त्याचा आवाज शोधण्याची गरज आहे."

बिली जो पिकोलो पटकन किलबिलाट करतो, “अरे, लहान माणूस! माझा आवाज शोधण्यासाठी मला फक्त 10 सेकंद लागले. तू हा विक्रम मोडीत काढू शकशील असे तुला वाटते का?”

[पृष्ठ १९]

ऑलिव्हिया ओबो शांतपणे म्हणते, “बिली जो, टीटी काही हरकत नाही. तर तुम्ही तुमचा आवाज शोधत आहात? बरं, आपल्या प्रत्येकाचा स्वतःचा आवाज आपल्या आत खोलवर असतो. या विभागातील आपल्यापैकी बहुतेकांसाठी रीड्स हे रहस्य आहे. येथे, टीटी, माझी वेळ वापरून पहा.

कदाचित हेच तुझ्या आवाजाचे रहस्य असावे.”

आणि हॉब्सन बॅसून पुढे म्हणतात, “होय, ते नेहमी माझ्यासाठी काम करते! रीड्स संपूर्ण जगाला कंपित करतात आणि जिवंत करतात. पुढे जा आणि प्रयत्न करा- हे सोपे आहे! तो एक तोट द्या!”

[पृष्ठ २०]

टीटी वेळ घेतो, तोंडात ठेवतो आणि फुंकतो. (फुंकणारा आवाज) पण, आवाज नाही. त्यामुळे टीटी देते

रीड मिसिस ओबोकडे परत जाते आणि म्हणतात, “धन्यवाद, मिसिस ओबो, तुम्ही खूप दयाळू आहात. रीड हे रहस्य नाही.

रीड तुमच्यासाठी छान काम करते, पण ते माझ्यासाठी काम करत नाही.”

“तुला तुझा आवाज सापडेल, मला माहीत आहे तू शोधशील. येथे एक कल्पना आहे. आपण धातूचे बनलेले आहात! तुम्ही आणि मूझी ब्रास विभाग का वापरत नाही? ते आमच्या शेजारीच आहेत!”

[पृष्ठ २१]

टीटी चालत असताना आणि चमकदार शिंगे, ट्रम्पेट्स आणि ट्रॉम्बोनकडे पाहत असताना,

[पृष्ठ २२]

तो चुकून एका मोठ्या वाद्यावर आदळला. टीटीने ऑर्केस्ट्रा दादागिरी, मॅक्स टुबाला टक्कर दिली होती.

मॅक्स टुबा गुरगुरतो, “तुम्ही कुठे जात आहात ते पहा, लहान पिप चीक! मी तुला उडवण्यापूर्वी येथून निघून जा इथून बाहेर!”

[पृष्ठ २३]

आणि मूझी म्हणते, “मॅक्स टुबा, ते दयाळू नव्हते. त्याचा अर्थ काही हानी नव्हता; तो एक अपघात होता. हा त्याचा पहिला दिवस आहे आणि तो त्याचा आवाज शोधत आहे.”

मॅक्स टुबाची चमकदार पितळेची त्वचा लाजिरवाणी होऊन लाल होत असताना, तो कुरकुरतो आणि ओरडतो आणि आपला घसा साफ करतो आणि म्हणतो, “अहो, त्याबद्दल माफ करा. मी माझ्याशिवाय कोणाचाही विचार करत नव्हतो. अहो! कदाचित तो निसरडा, सरकणारा ट्रॉम्बोन तुम्हाला तुमचा आवाज शोधण्यात मदत करेल.”

[पृष्ठ २४]

मूझी नेहमी दयाळू राहा असे म्हणते हे लक्षात ठेवून, टीटी सरळ उभा राहतो आणि मॅक्स टुबाला म्हणतो,

“या सूचनेबद्दल धन्यवाद, मिस्टर टुबा. तू खूप मोठा आणि तेजस्वी आहेस. मी ट्रॉम्बोनला भेटायला जाईन आणि त्याला विचारू की तो मला माझा आवाज शोधण्यात मदत करू शकेल का.

ग्रफ मॅक्स टुबा मऊ झाला आणि म्हणतो, “माझा आनंद. मुला, शुभेच्छा आणि ऑर्केस्ट्रामध्ये आपले स्वागत आहे.”

[पृष्ठ २५]

मूझी टीटीला विचारते, “तुमच्या दयाळूपणाने मॅक्सची धून बदलण्यात कशी मदत केली हे तुमच्या लक्षात आले का?”

[पृष्ठ २६]

तेवढ्यात रॅमन ट्रॉम्बोन म्हणतो, “अरे कंपाझे, इकडे सरक. मी रेमन आहे. संपूर्ण पितळ विभागात तुमच्यासोबत कोणतेही गोमांस नाही.”

मग अवा हॉर्न म्हणतो, “तू तुझा आवाज शोधत आहेस? आपल्या आवाजाचे रहस्य म्हणजे भरपूर हवा आणि मुखपत्र. ऐका...”

[पृष्ठ २७]

“मी डोनाल्ड ट्रम्पेट आहे, मला प्रत्येक गोष्टीबद्दल खूप माहिती आहे! रेमन, टीटीला तुझे मुखपत्र द्या! कदाचित हे त्याच्या आवाजाचे रहस्य आहे. तुम्हाला फक्त तुमचे ओठ बजवायचे आहेत आणि खूप जोरात फुंकायचे आहेत.”

[पृष्ठ २८]

म्हणून टीटी तोंडी घेतो आणि वार करतो आणि वार करतो. पण आवाज नाही. निराश होऊन, टीटी माऊथपीस परत रॅमन ट्रॉम्बोनकडे देतो आणि म्हणतो, “धन्यवाद, रॅमन, पण मुखपत्र माझ्यासाठी काम करत नाही. हे तुमच्यासाठी आणि तुमच्या चमकदार पितळ मित्रांसाठी उत्तम काम करते. तुम्हा सर्वांचा आवाज खूप छान आहे! या ऑर्केस्ट्रामध्ये चमकदार असल्याचा मला अभिमान वाटतो.”

[पृष्ठ २९]

ते निघून जात असताना मूझी टीटीला म्हणते, “माउथपीससह खूप प्रयत्न केल्याबद्दल आणि रेमन आणि सर्व पितळ उपकरणांबद्दल दयाळूपणे वागल्याबद्दल मला तुझा अभिमान आहे. तुमच्या दयाळूपणामुळे इतरांना चांगले वाटते.”

टीटी म्हणतात, “दयाळूपणाने मलाही छान वाटते. TT ला इतर साधनांबद्दल त्याच्या दयाळूपणाबद्दल चांगले वाटत असले तरी, तो अजूनही त्याचा आवाज शोधण्यासाठी उत्सुक आहे.

[पृष्ठ ३०]

तो म्हणतो, “मूझी, आम्ही स्ट्रिंग्सवर गेलो आहोत. आम्ही वुडविंड्सला गेलो आहोत. आम्ही ब्रास विभागात गेलो आहोत.”

[पृष्ठ ३१]

"आम्ही माझा आवाज कुठे शोधू शकतो?"

[पृष्ठ ३२]

“अहाहा, अशी एक जागा आहे जिथे आपण गेलो नव्हतो. याचा विचार मी आधी का केला नाही? तिथेच ते माझ्या गायीची घंटा ठेवतात. चला तालवाद्य विभागात जाऊया.”

[पृष्ठ ३३]

मग त्यांना जॅक टिंपनी ओरडण्याचा आवाज ऐकू आला, “टीटी ट्रॅगल, यार यार. मागच्या रांगेत आपले स्वागत आहे जिथे आपण संगीत करत असताना आपल्यापैकी बहुतेकांना उभे राहून फिरायला मिळते. मी तुझ्याबद्दल ऐकले आहे. शब्द असा आहे की तुम्ही नवीन पर्व्यूशन इन्स्ट्रुमेंट आहात जे तुमचा आवाज शोधत आहे. तुम्ही योग्य ठिकाणी आला आहात; पर्व्यूशन येथे बोलले जाते. माझे मित्र ऐका. मला एक कल्पना आली आहे, तू माझ्या जिवलग मित्राला, कॅडेन्सला भेटायला का जात नाहीस. अहो, कॅडेन्स! मी तुम्हाला गरम नवीन त्रिकोण भेटू इच्छितो. तो एक दयाळू आत्मा आहे, आणि प्रतिभेने भारित आहे; त्याला कृती करण्यास मदत करा!”

[पृष्ठ ३४]

Moozie आणि TT प्रसिद्ध ड्रम कुटुंबातील Cadence Snare-Drum ला भेटायला जातात. कॅडेन्स त्यांचे स्वागत करतो, “हॅलो, टीटी, मी कॅडेन्स आहे. मी मोठ्या बॅंड, लहान बॅंड, मार्चिंग बॅंड आणि रॉक बॅंडमध्ये खेळलो आहे. माझी आणि माझ्या मित्रांची लय ऐका.”

Cadence आणि त्याच्या मित्रांच्या सर्व आवाजांनी आश्चर्यचकित होऊन, TT म्हणतो, "व्वा!"

Cadence snare drum म्हणतो, "होय, TT, आणि तुम्हाला माहीत आहे का की त्यापैकी बरेच आवाज तुमच्यासारखेच 'कूल वन नोटर्स' द्वारे केले जातात?"

मग कॅडेन्स जवळच पडलेल्या एका लहान बीटरकडे इशारा करून म्हणतो, "टीटी तपासा; ते तुमच्या आवाजाचे रहस्य असू शकते."

[पृष्ठ ३५]

बीटर उचलताना टीटी म्हणतो, "मला सापडला. मला माझा आवाज सापडला!"

मूझी आनंदाने चिडली कारण तिच्या मित्राला तो जे शोधत होता ते सापडले होते ... त्याच्या आवाजाचे रहस्य. टीटी आता धाबरला नाही.

[पृष्ठ ३६]

ऑर्केस्ट्राचे वेगवेगळे विभाग आपापल्या भागांचा सराव करण्यात व्यस्त आहेत पण आपण सगळ्यांना एकत्र ठेवल्यावर काय होते ते पाहूया!

[पृष्ठ ३७]

मूझीची इच्छा आहे की तुम्ही लक्षात ठेवावे, जेव्हा तुम्ही दयाळू असता तेव्हा तुम्हाला चांगले वाटते, तुम्ही दयाळूपणे वागलेल्या व्यक्तीला चांगले वाटते ... आणि तुमची दयाळू कृती पाहणाऱ्या प्रत्येकालाही चांगले वाटते.

तुम्ही बघा, दयाळू असण्यामुळे आम्हा सर्वांना एकत्र वाजवण्यात आणि सुंदर संगीत तयार करण्यात मदत होते ... आम्ही कितीही वेगळे असलो तरीही!